

Chương 62: Hay Tin

(Số từ: 3975)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:46 PM 23/06/2025

Nhìn gã tự xưng là Argent, chỉ huy Đội Tấn Công của Băng Seven Stars, Loyar khẽ thở dài.

“Băng Seven Stars có trụ sở tại quận Al Ligar à? Ừ, tao có nghe nói về chúng rồi.” Băng Rotary là một nhóm thu thập thông tin. Vì vậy, có vẻ như họ đã biết về tổ chức có tên Seven Stars đó.

Thế là, tôi đã dẫn cho một thành viên của Chilsungpa, băng đảng hoạt động ở quận Yongsan, một trận trên tàu.

“Vậy thì mày hẳn phải biết chuyện gì sẽ xảy ra với kẻ đã hành hung một thành viên của Seven Stars phải không?”

“Chà, thật đáng tiếc. Tất cả chuyện này xảy ra chỉ vì thành viên của Seven Stars quá yếu đến mức bị một đứa trẻ đánh cho ra bã.”

Không hề có ý định xin lỗi, Loyar nói một cách khá mỉa mai. Nghe những lời của cô, vẻ mặt của Argent cũng như các thành viên khác của hắn méo mó thành một cái nhăn nhó xấu xí.

“À, hắn yếu đến mức lăn cả ra khỏi tàu luôn.”

Tất nhiên, tôi cũng không thể chịu đựng được gã đó, nên tôi đã xen vào một chút. Hắn sẽ phải hối hận nếu đến đây để thương lượng.

“Hà... Chắc là mày vẫn chưa hiểu rõ tình hình nhỉ. Mày coi thường thành viên của Băng Seven Stars quá rồi đấy? Tao đến đây để nói chuyện cho chúng mày chút thể diện, nhưng có vẻ...”

“Chính mày mới là đứa không hiểu tình hình đây, thằng lon.”

Khi tôi đột nhiên buông lời chửi rủa gã không chút do dự, không chỉ bọn côn đồ đối diện mà cả đồng tử của Loyar cũng khẽ rung động.

“Cá, cái đéo?”

“Mày đến đây có biết rằng tao là học viên Lớp Royal của Temple, được Đế quốc hỗ trợ hoàn toàn không?”

Khi tôi tiếp tục nói huyên thuyên, suy nghĩ của tôi nhảy sang một hướng hoàn toàn khác.

“Temple?”

Hắn có thể không biết về Lớp Royal, nhưng không một ai ở Đế đô lại không biết từ “Temple” có ý nghĩa gì.

“Ồ, phải rồi. Có thể mày không tin, nhưng đúng vậy, tao là một học viên có Siêu Năng, nên tao đã vào Lớp Royal.”

Tôi mỉm cười nhìn chúng, hai tay khoanh lại.

“Mày có biết là sẽ bị tổng giam nếu đụng vào dù chỉ là học viên Temple bình thường không lý do không? Nhưng tao lại còn là thành viên của một Lớp Tinh Anh nữa đấy.”

Học viên Temple về cơ bản đều xuất thân từ những gia đình rất giàu có hoặc có địa vị cao.

Do đó, các học viên Temple không chỉ được đảm bảo một số đối xử đặc biệt bên trong Temple mà ngay cả bên ngoài, và sự an toàn tuyệt đối của họ bên trong Đế đô được xem rất nghiêm túc.

Đế quốc cẩn trọng nhất về sự an toàn của các học viên, vì việc họ bị hại hoặc bị sát hại sẽ gây ra những vết xước lớn cho danh tiếng và sự uy tín của Temple.

Vậy họ sẽ làm gì nếu một học viên của Lớp Royal, người mà họ dốc hết sức nuôi dưỡng, bị tổn hại?

Tôi bước về phía chúng và đưa má ra.

“Này, đánh tao đi.”

“Cá, cái quái?”

“Nếu mày tò mò về việc binh lính sẽ làm gì với cái tổ chức tên là Seven Stars hay gì đó, sau khi mày dám tát một học viên Lớp Royal, thì cứ việc, đánh tao đi, thẳng chớ.”

Tôi không có ý định đánh nhau.

Thay vào đó, tôi yêu cầu hắn đánh tôi. Tôi thậm chí còn có ý định đưa má phải ra sau khi hắn tát má trái của tôi. Hơn mười tên trong số chúng chùn bước khi tôi tiến lại gần.

“Lũ, lũ khốn này làm gì có khả năng cho một đứa trẻ vào Temple...”

Argent lăm bắm trong sự hoài nghi khi tôi rút một tấm thẻ kim loại từ trong túi ra.

“Đây là thẻ học viên Temple. Mà có muốn xem kỹ hơn không?”

Tất nhiên, tôi có mang theo Thẻ Học viên của mình. Khi nhìn thấy nó, chúng dường như chắc chắn rằng tôi là một học viên Temple dù chúng không biết Lớp Royal là gì. Những kẻ đó đủ biết rằng chúng sẽ tự bắn vào chân mình nếu làm hại một học viên Temple.

“Mày là cái thá gì vậy?”

Nghĩ rằng hắn đang tức giận, tôi thấy hắn giơ tay lên có lẽ để tát tôi.

Phán đoán của hắn đã sai.

Những kẻ sẽ không bao giờ thành công trong cuộc sống là những kẻ vung nắm đấm theo bản năng thay vì dùng cái đầu. Nếu một người có cái đầu lạnh, người đó sẽ không sống như vậy.

Vụt!

Tôi nhanh chóng cúi người xuống để tránh bàn tay đang lao tới, đồng thời nhanh chóng bật dậy thúc đầu gối vào hạ bộ của hắn.

Tôi đã dùng tuyệt kỹ sở trường của mình, Nghiền Trứng Cút.

“Khụ... Oaaaaaa!”

“Mày nghiêm túc đánh tao chỉ vì tao bảo mày làm thế à?”

Hắn ôm lấy hai hòn đá và ngã gục xuống đất.

Có phải vì tôi đã quen với những đòn tấn công của Ellen không? Đòn tấn công của hắn rất chậm, nên tôi không cần phải dùng Siêu Năng của mình để né tránh. Mọi người đều chết lặng đến mức đóng băng trong một lúc.

“Đánh chết thằng đầu buôi đó đi!”

Những tên phía sau hắn lao về phía tôi.

Bốp!

Đột nhiên, Loyar chặn đường chúng và đâm thẳng vào mặt những tên đang lao về phía tôi.

Không cần đến sự can thiệp của các thành viên băng đảng khác.

Loyar thực sự đã đánh bại mười người đàn ông khỏe mạnh bằng vóc dáng nhỏ bé của mình. Chỉ mất chưa đầy mười giây để tình hình được giải quyết.

-Ừ, gừ...

“Uwaa...”

Không chỉ tôi, mà cả những thành viên băng đảng khác đang theo dõi tình hình cũng đang nhìn chăm chăm vào Loyar, người đang lau lòng bàn tay với vẻ mặt trống rỗng, như thể họ hiếm khi được chứng kiến một cảnh tượng như vậy.

Cô ngẫu quá! Tuyệt vời! Tôi còn chưa kịp nhận ra thì tất cả bọn côn đồ đã bị đánh bại.

“Nếu tụi mày nghĩ tao không thể xử lý đám rác rưởi tụi bây, thì chúng mày đã nhầm. Không phải là tao không thể, mà là tao dẻo muốn.”

Loyar giẫm lên đầu gã Argent đang lảo nhảm đó và nói một cách lạnh lùng. Việc cô nói điều đó sau khi đã chứng tỏ bản thân trong trận chiến một chọi nhiều này thật sự kịch tính.

“Kéo hết chúng vào trong. Mọi người đang nhìn.”

Loyar nghĩ rằng những tên ngo ngác đó là một cảnh tượng không hay đối với những người qua đường, vì vậy cô hướng về phía công ngầm, bảo chúng tôi mang chúng theo.

Các thành viên băng đảng nhặt chúng lên khỏi mặt đất và đưa từng tên một vào trong.

Những tên chống cự đều bị các thành viên đánh và trói lại. Ngoài Daibun ra, các thành viên băng đảng khác dường như không thể tin rằng tôi đã hạ gục tên đội trưởng đội tấn công chỉ bằng một đòn, ngay cả khi tôi đã đánh vào một điểm yếu.

“Ngài định làm gì?”

Loyar dường như hỏi ý kiến của tôi. Dù ý của cô là: “Nếu ngài đã gây chuyện, hãy chịu trách nhiệm cho nó”.

Ừ, không vấn đề gì.

Tôi sẽ chịu trách nhiệm, được thôi.

“Này.”

Tôi nhìn Argent, kẻ vẫn đang quần quai trong đau đớn ngay cả khi bị trói.

“Gừ... Sao mày dám, thằng nhãi con... Mày nghĩ mày sẽ thoát được chuyện này sao...?”

Có vẻ như hắn vẫn chưa hiểu tình hình. Chúng có lẽ đang lên kế hoạch trả thù thêm nữa.

“Cứ bình tĩnh đi, hiểu chưa? Anh bạn đây khá là ngu dốt đấy nhỉ? Mà y vừa mới định đánh một quý tộc đấy.”

Hắn dường như không biết việc đụng vào một học viên Temple có ý nghĩa gì, nên tôi đã cố gắng giải thích theo cách mà ngay cả những kẻ ngốc cũng có thể hiểu được. Ngay cả khi địa vị của chúng tôi có chút khác biệt so với quý tộc thực sự, Temple vẫn đảm bảo cho các học viên của mình mức độ an toàn tương đương với một quý tộc của Đế quốc.

Vì vậy, về cơ bản hắn đã cố gắng đánh một quý tộc. Nghe những lời đó, vẻ mặt hắn trở nên kỳ lạ. Hắn dường như không hiểu những gì tôi đang cố nói với hắn.

“Hay là tao cứ đến chỗ lính gác đang tuần tra trên đường phố và làm chứng rằng một nhóm nào đó tên là Seven Stars từ quận Al Ligar đã cố gắng tấn công tao? Tao không biết tại sao y đã làm những gì cho đến nay, nhưng tao đéo nghĩ đám chúng y đã làm bất cứ điều gì có thể tự hào. Vậy, y có biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo không?”

Tôi không hoàn toàn chắc chắn tổ chức Seven Stars đó nằm ở đâu trong quận Yongsan, nhưng Loyar hoặc Daibun hẳn phải biết. Dù sao thì đây cũng là một nhóm thu thập thông tin.

Lúc đó, gã đó dường như nhận ra rằng việc cố gắng đánh bại thằng khốn nạn này, chính là tôi, là vô nghĩa, ngay cả khi hắn có xé nát cả tổ chức này.

Có lẽ, có khả năng lính gác sẽ mở một cuộc điều tra về Seven Stars chỉ bằng yêu cầu của tôi. Tôi không chỉ là một học viên bình thường, tôi là thành viên của Lớp Royal. Chỉ riêng việc tôi gặp nguy hiểm ở Đế đô cũng đủ khiến lính gác phải cảnh giác cao độ.

Nếu tôi chết, đó sẽ thực sự là một thảm họa.

Và chúng vốn dĩ là một băng đảng bất hợp pháp phải không? Vì vậy, lính gác sẽ cố gắng hết sức để bắt những kẻ này bằng mọi giá. Một phần là để cải thiện đánh giá hiệu suất của họ.

Gã đó chỉ nở một nụ cười cay đắng, không biết phải nói gì. Tôi không biết đây có phải là vấn đề về lòng tự trọng hay gì đó không.

Tôi chỉ đặt tay lên vai người đàn ông đang bị trói.

“Dù sao đi nữa, anh bạn, chúng ta vẫn sống trong một xã hội mà. Phải không?”

Không chỉ gã đó, mà cả Loyar cũng có vẻ mặt rầu rĩ sau khi nghe tôi nói rằng đó là một xã hội mà chúng tôi phải sống cùng nhau. Có vẻ như họ muốn tôi thôi nói nhảm và đi vào vấn đề chính.

“Việc tao phá hủy tổ chức của mày bằng những biện pháp cực đoan như vậy có lợi ích gì cho tao ngoài việc có thể yên ổn làm ăn? Tao hiểu. Tao thực sự hiểu. Việc mày nổi giận khi một gã trai trẻ từ đâu xuất hiện và chửi rủa mày trong khi mày chỉ đang cố gắng kiếm sống là điều hoàn toàn tự nhiên. Bây giờ, tao không

biết mình có thể huy động bao nhiêu người chỉ bằng lời nói của mình, nhưng nếu tao nói với mày rằng điều đó đủ để hàng chục người chết một cách bí ẩn, thì điều đó có đáng sợ không?”

Đột nhiên, vẻ mặt hắn bắt đầu méo mó một cách kỳ lạ, trong khi tôi đang hành động như một người lớn.

Không phải điều đó còn khó chịu hơn sao? Một thằng nhóc cao trung vỗ vai hắn sau khi đá vào bị hắn và nói rằng nó hiểu mọi chuyện?

Tuy nhiên, điều quan trọng là phần tôi có thể tổng tất cả mọi người vào tù hoặc khiến họ bị giết chỉ bằng một lời nói.

“Nếu mày đồng ý với điều đơn giản này, tao có thể bỏ qua chuyện này. Chúng ta hãy quên nhau đi, hử? Hãy sống trong hòa bình, trong hòa bình. Bọn tao chỉ muốn làm ăn mà không bị ai can thiệp. Nhìn kia.”

Tôi chỉ vào dòng nước chảy xuống cống. Dòng nước chảy trong con đường nước này chảy ngược về sông Irine.

“Thật lòng mà nói, nếu bọn tao chỉ cần treo một tảng đá lớn vào chân mày và ném xuống đó, sẽ không ai tìm thấy mày cho đến tận cùng của thời gian.”

Khi tôi nói với hắn rằng việc giết hắn là một điều dễ dàng với một nụ cười, vẻ mặt của hắn trở thành một cảnh tượng đáng xem.

“Nhưng tao sẽ không làm điều đó. Điều đó khá là vô nhân đạo nhỉ?”

Rồi tôi nhẹ nhàng thì thầm, tay tôi không rời khỏi vai hắn.

“Vậy nên. Nếu mày còn đụng đến việc làm ăn của bọn tao một lần nữa, chính binh lính sẽ đến thăm mày, chứ không phải Băng Rotary. Ngay cả khi lính gác không hành động, điều đó cũng không thay đổi được gì. Chỉ cần chị đại của bọn tao đến là đủ phải không? Mày đã thấy lúc này rồi mà? Tao chắc chắn 100% rằng chị ấy có thể đánh cho chúng mày ra bã, dù là 10 hay 100 người xông vào chị ấy. Nhưng đừng quá thất vọng. Nếu sau này có cơ hội, chúng ta có thể nói về một điều gì đó mang tính xây dựng hơn. Chúng ta đã có một khởi đầu không tốt, nhưng tại sao chúng ta không thể tận dụng cơ hội này để biến nó thành một mối quan hệ có lợi? Hử?”

Lúc đầu hắn phớt lờ tôi vì tôi là một cậu bé, nhưng bây giờ hắn dường như chú ý đến những gì tôi nói.

Sau khi tôi đe dọa hắn bằng việc giết người và phá hủy tổ chức của hắn, hắn lập tức gật đầu với lời nói của tôi với một vẻ mặt kỳ quái trang trí trên khuôn mặt.

Hắn có thể đã nghĩ rằng tôi nói phét về lính gác, nhưng hắn vừa chứng kiến kỹ năng chiến đấu áp đảo của Loyar.

“Đ... Được...”

Tôi đứng dậy từ tư thế ngồi xồm và vỗ vai hắn.

Loyar và Daibun nhìn tôi, dường như họ đã nghe thấy những lời lảm nhảm của tôi.

“Thả chúng đi. Chắc là hắn đã nhận được bài học rồi.”

Trước lời ra lệnh của tôi, Loyar và Daibun chỉ ngo ngác gật đầu.

Sau khi giải quyết xong vụ ồn ào này, chúng tôi quay trở lại bên đồng lửa, khi một Loyar đang ngo ngác đột nhiên hỏi tôi điều gì đó.

“Thưa Điện hạ, họ có dạy ngài tài hùng biện ở Temple không?”

“Hử? Không hẳn.”

Loyar, người vừa chứng kiến tôi mê hoặc ai đó chỉ bằng lời nói, dường như nghi ngờ lời tôi nói. Tôi tự hỏi liệu trong quá khứ mình có phải chỉ là một kẻ bắt nạt tầm thường không.

“Đôi khi thần cảm thấy ngài như một người hoàn toàn khác.”

“Chà, cũng có thể lắm. Tôi thậm chí còn không biết con người cũ của mình như thế nào.”

Loyar mỉm cười cay đắng trước câu trả lời bình tĩnh của tôi. Vậy thì sao nếu tôi trở thành một người khác? Dù sao thì tôi vẫn là một Archdemon.

“Nhân tiện, ngài hiểu mà ha? Nếu ngài có thể điều động binh lính, thì làm vậy không phải tốt hơn sao? Cũng không phải là không có khả năng chúng sẽ trả đũa.”

Loyar đã đúng. Có khả năng cao là chúng có thể quay lại để trả thù hoặc làm một điều gì đó hoàn toàn khác.

“Nếu chúng thực sự ngu ngốc đến vậy, thì điều đó khá đáng sợ. Hãy báo cho tôi nếu cô thấy bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy chúng đang hành động.”

Có thể có một số người không hiểu những lời đơn giản. Tôi đã nghĩ rằng gã đó sẽ không cố đánh tôi sau khi tôi nói cho hắn biết sự thật, nhưng hắn thực sự đã làm vậy. Đây là một cơ hội học hỏi tốt. Tôi đã có thể nhận ra rằng có thể có một số người trong số những kẻ có quyền lực không thể suy nghĩ một cách bình tĩnh. Chà, thực ra tôi không bị đánh, mà còn cho gã đó một bài học nhớ đời.

Tuy nhiên, nếu chúng có thể hiểu những gì tôi cố gắng truyền đạt cho chúng, thì sẽ không cần phải gọi lính gác đến xử lý chúng. Có một lý do nào đó để chấp nhận rủi ro này.

“Tôi không biết chuyện gì có thể xảy ra trong tương lai, nhưng chúng có thể trở thành một phần của một bức tranh lớn hơn sau này. Đó là lý do tại sao tôi để chúng đi. Tôi nên mô tả chúng như

thế nào nhỉ? Chúng chỉ là một bản phác thảo cho bây giờ, có thể nói như vậy.”

“Bức tranh lớn hơn mà ngài đang nói đến là gì?”

Tôi cười toe toét trước câu hỏi của Loyar. Đồng lửa trại hiện ra trong tầm mắt chúng tôi.

“Tôi vẫn chưa quyết định về việc đó, nhưng có lẽ trong tương lai tôi sẽ phải thôn tính tất cả các thế lực hắc ám của Đế đô.”

Tôi vẫn chưa quyết định, nhưng có thể một ngày nào đó tôi sẽ phải làm điều đó.

Tôi sẽ không ở cùng đẳng cấp với bang chủ Hội Đạo Tặc. Nhưng nếu tôi làm điều đó, tôi sẽ phải cho Bertus thấy một màn trình diễn khiến hắn phải ngã khỏi ghế.

“Kh, không... Thưa Điện hạ, ước mơ của ngài không phải là hơi kỳ lạ sao?”

Loyar dường như bị chấn động bởi lời tuyên bố của tôi về việc trở thành Vua của thế giới ngầm của loài người, trong khi đang là Hoàng tử quý. Hắn nói hắn muốn trở thành Vua của thế giới ngầm Đế đô, trong khi hắn nên mơ ước trở thành một Ma Vương vĩ đại.

“Ai là người đã thành lập một tổ chức thay vì làm công việc gián điệp thực sự vậy nhỉ?”

“Aa...”

Mặt Loyar đỏ bừng, khi cô tự kiểm điểm lại bản thân.

Cô không có quyền nói điều đó với tôi vì chính cô cũng không thực hành những gì mình đã rao giảng.

Chúng tôi đã đi một lúc, nên Eleris và Sarkegaar đang đợi trước đồng lửa. Hai người họ không cần phải ra mặt. Eleris có lẽ đã nghĩ rằng Loyar sẽ bảo vệ tôi bằng mọi giá.

Loyar giải thích cho hai người họ những gì vừa xảy ra.

“Điện hạaaaa! Một hành động quyết đoán và tự tin! Tôi không thể không ngưỡng mộ sự quyết tâm của ngài, Điện hạaaaa!”

Tôi đã phần nào đoán trước được phản ứng của Sarkegaar.

“.....Thưa Điện hạ. Ngài không phải đang hơi quá thích thú với bạo lực sao? Dù vậy... tôi nghĩ ngài đã làm rất tốt khi để chúng đi... Tôi nghĩ ngài cần học cách tôn trọng người khác hơn.”

Tất nhiên, phản ứng của Eleris cũng nằm trong dự đoán của tôi. Eleris thở dài và lại lắc đầu như thể cô không biết phải làm gì với tôi.

“Ngoài ra, ngài ấy còn nói rằng ngài ấy để chúng đi vì muốn chiếm lấy thế giới ngầm của Đế quốc.”

Nghe vậy, cả Eleris và Sarkegaar đều có vẻ mặt rầu rĩ.

“Không, tôi không nói là mình sẽ làm, đó chỉ là một khả năng. Tôi chưa quyết định bất cứ điều gì cả.”

Nếu sau này có nhu cầu phải làm, hoặc khi tôi cảm thấy bản thân sẵn sàng về mặt tinh thần để làm điều đó, tôi sẽ tiếp tục cuộc trò chuyện với Bertus, nhưng hiện tại chưa có gì được quyết định cả.

Dù vậy, chỉ nghĩ đến những điều này cũng khá kỳ lạ, bất kể tôi có muốn thực hiện hay không. Dù sao đi nữa, tôi cũng không có kế hoạch làm bất cứ điều gì như vậy vào lúc này.

Hiện tại, chúng tôi đã giải quyết xong bọn côn đồ ở quận Al Ligar, nhưng các quận khác vẫn còn đầy rẫy chúng, nên vấn đề này vẫn chưa kết thúc.

“Hiện tại, việc bắt những kẻ hoạt động cá nhân sẽ rất khó khăn. Hãy thông báo cho tôi về những kẻ hoạt động có hệ thống. Cố gắng tìm hiểu xem tổ chức của chúng lớn đến mức nào. Sau khi đã tìm hiểu xong, chúng ta sẽ hành động, bất kể là tôi hay Loyar ra mặt.”

Sẽ thật tốt nếu điều này có thể được giải quyết một cách hòa bình và không thông qua một cuộc đấu tranh quyền lực giữa các tổ chức.

“Dù sao thì chúng ta cũng không thể hoạt động trên mọi tuyến tàu. Đừng cố gắng gây chiến với những kẻ mới đến, thay vào đó hãy cố gắng đàm phán về một lãnh thổ. Đó sẽ là một cách tốt để xem liệu chúng có thể hiểu những lời nói thông thường hay không.”

“Vâng, thưa Điện hạ.”

Dù sao thì chúng tôi cũng không thể bao quát hết mọi nơi. Có lẽ tốt hơn là nên giao tiếp và truyền đạt kiến thức của chính mình cho những người mới đến để chúng tôi có thể làm ăn theo cách cộng sinh. Tuy nhiên, chúng tôi không bao giờ nên từ bỏ những tuyến đường tốt nhất.

Thật là buồn cười.

Ép buộc tạo ra những quyền lợi mà chúng tôi thậm chí còn không có và đàm phán về những lãnh thổ mà chúng tôi vừa tuyên bố là của mình mà không thực sự sở hữu chúng. Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ khi làm những việc giống như xã hội đen kỳ quặc đó.

Đôi khi tôi cảm thấy như mình đang thực sự quản lý một tổ chức bất hợp pháp.

“Hãy ngừng nói về chuyện đó đi. Còn có báo cáo nào khác không?”

Tôi nhìn Eleris. Eleris hôm qua đã phần nào thể hiện rằng cô muốn nói với tôi điều gì đó. Có vẻ như đó là về sự độc ác của con người.

Cô không nói cho tôi bất cứ điều gì, chỉ nói rằng hôm nay tôi sẽ biết.

Nghe lời tôi nói, tất cả các khuôn mặt của họ dường như thay đổi.

Nhưng tất cả các biểu cảm của họ dường như truyền tải những cảm xúc khác nhau.

Sarkegaar thể hiện sự căm ghét.

Loyar thể hiện sự tức giận.

Và đối với Eleris, tôi có thể cảm nhận được nỗi buồn toát ra từ vẻ mặt của cô nàng.

Người mở miệng đầu tiên là Sarkegaar.

“Có tin đồn rằng những ác quỷ bị bắt làm tù binh đang bị đem bán trên chợ đen của Đế quốc.”

“.....Ông nói gì?”

Đó là một điều hoàn toàn bất ngờ.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:**

BIDV

VietQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VietQR

MB

MB

BIDV

50+

Thanks For Reading